

Pelegrinatges

“El món sembla cada vegada més laic i pecador, amb més parcs d’atraccions, més sex-shops, més bars i restaurants, més polítics venals, més escriptors dolents, i més de tots els mals que l’excessiva civilització provoca, però tot això és fals, o són falses aparences. El món, com va predir la xiqueta de Fàtima, va ben encaminat a la salvació.”

Vostès, com jo, han vist aquests dies passats als noticiaris les multituds amb llençols. O sense, perquè els sants més sants de l’Índia van de pèl en pèl coberts només amb la pròpia cabellera hirsuta. Al voltant de la pedra sagrada de la Meca dos milions de fidels enllençolats fan els set tombs reglamentaris per assegurar-se el paradís, abans o després degollen cinc-cents mil corders en memòria del sacrifici d’Abraham, Ibrahim, i finalment han de pujar en no sé quina muntanyeta a tirar-li pedres a Satanàs, cosa que pot provocar algun petit desastre i alguns centenars de morts esclafats per la fe. La fe no falta, certament, en aquest final de mil·lenari cristià, que seran dos mil anys del naixement d’un fill d’Abraham, mil quatre-cents i tants de la fugida de Mahoma, cinc mil i tants de la creació del món, i no sé quants del naixement de Buda, i de l’era de Vixnú i Siva, si és que tenen era pròpia, que no ho sé, i al Japó viuen en l’era de l’emperador, no recorde en quin any. A les vores del Ganges, molts milions de fidels mig nus o nus del tot (les dones van vestides, hi ha poca igualtat) entren fins a la cintura en l’aigua sagrada, hi fan abundants ablucions, hi fiquen cap i tot, i amb això i algun ritual complementari asseguren el viatge final al paradís: les aigües del Ganges, tan plenes de química i residus com qualsevol Llobregat, no han perdut virtut salvífica. Sembla que enguany, que serà l’últim del gran bany abans del 2000, l’afluència de banyistes ha estat espectacular. Això diuen les notícies, i jo no entenc per què els hinduïstes han de pensar, a l’hora de banyar-se al Ganges, en el mateix any que els cristians.

Tot això significa, clar i ras, que el món no està perdut. De cap manera. Les processons de Setmana Santa, de l’Hospitalet al Cabanyal, de Valladolid a Màlaga, han tingut tanta afluència d’encaputxats, turistes i polítics en exercici com el millor dels anys gloriosos. D’ací a pocs dies o poques setmanes, un milió d’andalusos i adherits acamparan al Rocío, segurament un rècord per a l’Europa occidental. Els sòlids catòlics francesos tornen omplir de gent jove els camins de Chartres. Tinc entès que a Lourdes i a Fàtima creix de nou la clientela, amb miracles o sense. La marededéu de Medjugordje, o com es diga, natural de Croàcia, escampa per tot el món,

inclosa la diòcesi de Vic, l’atracció taumatúrgica, les llàgrimes i el que faça falta. A Montserrat, van en pelegrinatge patriòtic els consells comarcals a fer lliurament d’una senyera sagrada, i em sembla molt bé: per què els altres sí, i nosaltres no? La Verge Negra de Polònia, de Czestochowa o com s’haja d’escriure, congrega cada any un milió o dos de patriotes que busquen el camí del cel. I no sé quanta gent va a genollons a Guadalupe, o quanta tornarà, ara que hi ha anat el papa i Fidel fa la cara que fa, a la processó de la Virgen del Cobre. Etcètera. El món, ja veuen, no està perdut de cap de les maneres. I quan acabaran de recobrir d’or la nova cúpula del Salvador de Moscou (potser han acabat ja), costarà més diners que els plans de salvament de Rússia que elabora el Fons Monetari Internacional. Tants com va costar la basílica de Santa Maria de Nosequè, gran com sant Pere del Vaticà, que el president Houphouët-Boigny edificà al centre del seu país, Costa d’Ivori, a fi d’atraure futurs pelegrinatges africans.

El món sembla cada vegada més laic i pecador, amb més parcs d’atraccions, més sex-shops, més bars i restaurants, més polítics venals, més escriptors dolents, i més de tots els mals que l’excessiva civilització provoca, però tot això és fals, o són falses aparences. El món, com va predir la xiqueta de Fàtima, va ben encaminat a la salvació. Rússia s’ha convertit, seguint la profecia, i la resta funciona segons els plans previstos. El Dalai Lama, el Papa de Roma, el Gran Aiatol·lah, l’arquebisbe de Ciutat del Cap, i alguns altres dignataris supremes, muftís, patriarques, summes sacerdots i xamans de l’Amazonas, ocupen regularment els titulars i noticiaris, no sé què poden demanar. A mi em sembla de primera: jo vaig fer quan tocava els nou primers divendres de mes i per tant, segons la promesa del Cor de Jesús, tinc assegurat un lloc al paradís. I a més, com que vaig adquirir fa molts anys a Roma –pagant– el certificat corresponent, si dic Jesús en l’instant suprem (l’últim, no els altres) tindrè indulgència plenària in *articulo mortis*, i per tant m’estalvie també els anys de purgatori. Garantit. A Roma, per cert, esperen trenta milions de pelegrins per l’any del gran jubileu. Més que dues exposicions universals i tres olimpíades. Qui diu que el món és una bola laica i sense fe?